

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1902/33 ה- 26 לנובמבר 2020. עורכת קרינה פלדמן

לזכרה של חברתנו האהובה, מגי רובינסקי. יהי זכרה ברוך

התמונה מתוך הפגנת שבת בכביש.
הופיעה באתר מעריב או לייף.
בתמונה עם הגב מצד ימין:
כרמית בלבן, לילך ברק רותי כץ

אנו ממשיכים לצעוד בתוך תקופה של חוסר וודאות. ישנה תחושה שיש צורך

להמציא את עצמנו מחדש, לחשוב על אזורי פעולה חדשים שיכולים להיווצר מתוך הכאוס המטורף שמתחולל כאן.

גם הקיבוץ שלנו עובר שינוי גדול. אחרי חודשים ארוכים ללא ניהול קהילה, דקלה מעיין נבחרה כמנהלת הקהילה. נאחל לה, המון בהצלחה!

בנוסף, נכנסה מנהלת חינוך חדשה עמית מילוא, נאחל לה גם הצלחה רבה!

וברכות חמות לסיליה קסטין, יקירת המערכת אשר הוציאה ספר שירים "נבטי חמלה", בהוצאת ספרא. מוזמנים לרכוש ולפרגן. בעמוד 15 תוכלו לקרוא את דעתה של שושי הר נוי על הספר.

תודה רבה לכל מי שלקח חלק בהוצאת העלון.

שולחת לכם הרבה בריאות ושמירה על אופטימיות למרות מה שקורה סביבנו ובתוכנו.

מוזמנים כמו תמיד, להעיר, לשאול ולהגיב:

karinafeldman@gmail.com

קריאה מהנה

לפני כשלושה שבועות, בית געש נפרד מחברתנו היקרה מגי רובינסקי ז"ל.

מגי אשר נדבקה בקורונה, היתה מאושפזת במשך כמה שבועות לאחר שמצבה הלך והסתבך. מותה מילא את קיבוצנו בעצבות גדולה וצער רב.

מגי היתה אישה מיוחדת במינה. אני זוכרת אותה עוד בילדותי, כאשר אסף ואני היינו יחדיו בצופית, אישה חמה.

מדברת בגובה העיניים, יודעת גם להעמיד במקום כשצריך, בחיך עם המון ביטחון. אהבתי לקשקש איתה על השבילים, לטעום מידי פעם מטעמים שלה, כשהגעתי עם איזו שמלה או סדינים.

חלקו הראשון של הגיליון מוקדש לזכרה. בין ההספדים אפשר להבין כמה חכמת חיים היתה למגי. כמה עוצמה וכוח. ורכות. אך תמיד, בגובה העיניים באותנטיות רכה.

עם החיך שבאמת מאושר מהחיים. חיך תמידי שיזכר כנראה אצל רבים מאיתנו. למשפחה היקרה, משתתפים בצערכם העמוק. יהי זכרה ברוך.

ובארצנו ממשיכים להתמודד עם מחלת הקורונה, ישנן כמה חברות תרופות שמציגות חיסונים, ולפי מה שמדווח, ישראל צפויה לקבל בתחילת שנת 2021 חיסונים לכל מי שיחפוץ.

מכיוון הממשלה, (אם עוד אפשר לכנות זאת כך) עולים קולות וניסיונות להכריח את האזרחים לקבל את החיסון. כלומר לחוקק חוק על כך.

צמד המילים "סגר שלישי" צף ועולה ברקע. היום, ה-24.11 חזרו סוף סוף תלמידי כיתות ה-ו אל המסגרות הלימודיות, לאחר ששהו כמעט 3 חודשים בבית. רב מרכזי הקניות, חנויות, קניונים עדיין סגורים.

עדיין אין תרבות, פנאי ובידור.

כאילו חזרנו לאיזו שהיא שגרה מקלה, אך עדיין התחושה היא שחינו השתנו

ללא היכר!

חדש!
חנות "מתנות קטנות"
שנפתחה בקריית
האומנים
על ידי פארלי פילס,
מחכה לכם עם בגדי יד
שניה לכל הגילאים,
ספרים, מוצרי
חשמל, ריהוט ועוד.
עקבו בקהילנט ובלוח
על שעות הפתיחה
המתגבשות.

נפרדים ממגי- תולדות חייה/ מאת נעמה יוגב

ראובן ומגי שנות ה-60

מגי ושלושת הבנים. אביב. אסף ואיתן

ב-1983 נכנסה לעבוד עם שרה שרויט בגן נרקיס למספר שנים ואז התחילה בגן חצב עם עידית להב לשנים רבות. אותו גן שהפך לביתה השני. אותו גן שחינכה בו כשלושה דורות של ילדים, כולל אלו שלי. תמיד כשביקשו שאכין לביבות חובזה כמו של מגי או לאפות כמוה עמדתי נבוכה ואמרתי להם אין כמו של מגי... תאכלו מחר בגן.

לאורך השנים, ניתן לומר שמגי בחצב הייתה חוט השדרה של הגן, אם הבית, המחנכת בכל רמ"ח אבריה והעבירה באהבה אינסופית את חוכמת החיים שלה לכל ילד וילדה.

בגיל 64, יצאה כביכול לפנסיה, אבל מגי כמו מגי המשיכה לעבוד בצהרון בחצב, המציאה כל יום יצירות חדשות ומופלאות לילדי הגן. ועוד, כל חג שבועות, עברה בין הגנים להדגים הכנת גבינות עד עוגות הגבינה והגבינות המיוחדות שאנחנו ההורים רק חיכינו לסוף היום לתורנו לטעום. בנוסף, דאגה להכין לביבות כל יום שישי לבית התינוקות והוסיפה לרווחת החברים תיקוני תפירה. זאת ועוד...

עם כל המשימות שלקחה על עצמה מגיל הפנסיה היתה אחת חשובה ומיוחדת, הטיפול באמא זרי. מגי לא רצתה בשום אופן שזרי תגיע לבית אבות וטיפול בה במסירות ואהבה והנאה. דאגה ללכת אליה ולהביא לה את שמחת החיים שכל כך אפיינה את מגי.

ואם כבר הזכרנו את שמחת החיים, נזכיר את המימונה שהכינה בבניין המזכירות ובמרפסת ביתה לכל הרוצה ומזמינה אותנו השכנים, רק שנשמח איתם.

עם השנים, מגי היתה מוקפת באהבת הכלות שהצטרפו, הנכדים שנולדו וכלל חברי הקיבוץ.

מגי נולדה בעיר קזבלנקה שבמרוקו ביולי 1946, להוריה זוהרה ויוסף. הצטרפה לליזט אחותה הבכורה ואחריהם האחים: ראובן מקסים ואורי.

בגיל שמונה וחצי עלתה עם משפחתה באוניה לנמל חיפה. שם עברה חווייה שליוותה אותה עד יומה האחרון. מגי תמיד סיפרה על תחושת ההתרגשות של ילדה בת 8, לבושה בבגדיה היפים לקראת ארץ הקודש ואיך תחושה זו התחלפה בהשפלה נוראית כאשר פוזרו עליהם אבקת די.די.טי ששרפה להם את העיניים וגרמה לה לבכי מר.

המשפחה עברה ליפו לשכונת עג'מי. סביבה מעורבת של יהודים וערבים שחיו בשכונות טובה ומסבירת פנים. לדודים של מגי היה מפעל נעליים גדול ביפו ובחופשים נהגה לעבוד שם כתופרת נעליים. אותה תפירה שתלווה אותה כתחביב כל חייה בהנאה גדולה. בנוסף, אהבה מגי לעזור לאמא זרי בבית, ללמוד את תורת הבישול ולדאוג לאחיה הקטנים בזמן שההורים עבדו.

אז איך נערה יפה ממרוקו הגיעה לגעש הדרום אמריקאית? טוב ששאלתם!

ראובן, שהגיע לגעש במסגרת חברת הנוער "שורשים", עבד כעלם צעיר ברפת. למזלו, רפאל, שבדיוק היה נהג של "האוטו שלנו גדול וירוק" של תנובה, אותו רפאל גר בשכונת למגי ביפו והוא הכיר ביניהם וראובן לחש לה שיר של אהבה וכולנו זכינו. בשנת 1973 מגי עברה לגעש והם נישאו.

אביב נולד בשנת 1974. קצת אחר כך התחילה מגי את עבודת החינוך המפוארת שלה שנמשכה ממש עד לפני שנים ספורות. מ-1977 עד 1982 היתה מחנכת של קבוצת כנרת מא' עד ו' ותוך כדי העבודה הצטרפו למשפחה אסף ואיתן.

המשך בעמוד הבא

נפרדים ממגי- תולדות חייה/ מאת נעמה יוגב

מגי עם אמה זוהרה וליזט

אי אפשר היה שלא להידבק בחיוך שלה ולהחזיר לה חיוך, האושר שלה קרן מכל עבר. מגי אהבה לטייל וביחד עם ראובן נסעו לחתונת אחיה בארה"ב, ביקרו את ההורים של קטי בצ'ילה ואת משפחתו של ראובן בארגנטינה.

מגי לא שוכחת אף אחד בדרך, לא תינוק ולא מבוגר, לא ילד ולא קשיש. לכולם יש מקום בליבה וידיה היו עמוסות עבודה בנתינה לאחר, קרוב או רחוק.

אישיות שכמותך מגי, כשהולכת, משאירה את משפחתה בפרט יתומה ואת כולנו ככלל קצת יתומים מאמא, מסבתא, ממחנכת דגולה.

זרעת סביבך עיגולים של אור, מעגלים של שמחה.

היללך מלאכים במסעך כאן ויהללך מלאכים בהמשך המסע, לעבר האחר של הים.

יהי זכרך ברוך ואהוב

מגי ואסף

פשוט דחיתי את הדיווח ליותר מאוחר שאקבל עדכון יותר טוב מהמחלקה.

כי את תמיד אמרת לי:

"אם אין לך משהו טוב להגיד, עדיף שלא תגיד"

תמיד אמרתי לעצמי, שהלוואי והיתה לי כפית מהאופטימיות שלך. יש לך חיוך ענק ולב עצום! תמיד דאגת לכולם ושלא יחסר לאף אחד כלום.

תמיד היה לך מקום לכל אחד. ידעת לדבר עם כל נכד ובן בשפה מיוחדת רק לך ולו. כך יצרת חיבור מדהים עם כל אחד ואחד.

אמא את דמות להערצה. מודל לחיקוי מכל הבחינות. את היית פה לצדי פיזית 44 שנה פחות יום. את תלווי אותי בלב מהיום ועד שניפגש.

קטי ואני, איתי וטל אוהבים אותך ומתגעגעים מאוד. נמשיך בדרך שלך, לראות תמיד את הטוב. לחייך ולשמוח, לדאוג לאבא ולכל המשפחה.

כי זו היא הדרך שלימדת אותנו.

אוהבים אותך יפה שלנו, איפה שלא תהיי, את תמיד בליבינו.

אמא יקרה שלי,

במשך כל החודש האחרון, אני מפחד מהרגע הזה.

מאז שנגיף הקורונה המקולל דפק לנו בדלת ועדיין לא מאמין שזה אמיתי.

את אישה מיוחדת במינה.

טובת לב ואופטימית, תמיד רואה את הטוב בכל אחד ואחת.

אם יש מישהו בעולם שהוא 100% טוב, זו את! לעולם לא שמעתי ממך שום דבר שלילי, תמיד חיובית ורואה את חצי הכוס המלאה, בכל אדם באשר הוא.

16 הימים האחרונים בהם היית מורדמת ומונשמת בטיפול נמרץ, היו קשים מאוד. מצבך השתפר והדרדר בצורה קיצונית כמה פעמים ביום. אני הייתי מדבר עם המחלקה והרופאים, 3 פעמים ביום.

מעדכן את האחים וכל המשפחה במצבך. תמיד מנסה ליצוק תוכן אופטימי לדיווח ולהשמיט דברים רעים. מנסה לראות את החצי כוס המלאה, ממש כמוך. להיסתכל על החיובי.

טל, מגי וראובן

נפרדים מאמא מגי/ מאת איתן רובינסקי

מגי והחמניות שגידלה באהבה

מגי וליאב הנכדה

אמא יקרה שלי,

איך נפרדים ממך במילים?

את שתמיד עזרת ותמכת בכולם, עכשיו אנחנו נמשיך בדרך שלימדת אותנו עם האופטימיות שלך והנתינה האין סופית שלך. אין לי מילים לתאר את הגעגועים שלי אליך. רק להמשיך את הדרך שלך, אוהב אותך תמיד. אמשך לאהוב ולזכור אותך לנצח.

תודה על כל מה שלימדת אותי ונתת לי בכל השנים. מבטיח לשמור על אבא כמו ששמרת עליו תמיד.

תשמרי עלינו מלמעלה, אוהבים אותך כולנו.

שבט רובינסקי פורים געש

כל החיים שלך מבוססים על נתינה ודאגה לאחר. למשפחה, לחברים, לשכנים ולילדים. כל מי שהכיר אותך, זוכר שאת פשוט בן אדם שכולו טוב.

עזרת למאות ואלפי אנשים אבל לא ביקשת דבר. אישה צנועה. הסתפקת תמיד במעט וכל דבר שנגעת בו, הפכת לזהב. לכל בעיה, מצאת פתרון. תמיד אמרת: "אין בעיה".

את אישה מוכשרת, יצירתית, מלאת אנרגיות ואמביציות.

לא משנה מה נכתוב עליך, אני עדיין ארגיש שלא כתבתי מספיק.

את אישה נדירה שהבפנים שלך היה נקי. בלי מחשבות רעות, בלי דעות קדומות- ידעת לקבל כל בן אדם כמו שהוא ולראות רק את התכונות הטובות. אף פעם לא עשית איתנו חשבונות, בחרת לא להיעלב. לא לתת לאף אחד להשפיע על המצב רוח הטוב שהיה בך תמיד.

מגי, אני רוצה להגיד לך תודה על כל מה שעשית בשבילי ובשביל כולנו. את תמכת בי, בכל רגעי המשבר בחיים שלי.

אני מכירה אותך מעל 20 שנה ותמכת בי בכל שלב בחיים. בחתונה, לידות, בפרידה מההורים שלי ועזרת בלי סוף עם הילדים. הילדים שלי קיבלו אצלך הכל: חינוך, גבולות, בית חם, פירגונים, אוזן קשבת, אוכל טעים. טיפלת בהם כשהם היו חולים, איפשרת לנו להמשיך לעבוד ולהמשיך בשיגרה. ידעתי בלב שלם שהם בידיים טובות. בזכות החום והאהבה שנתת להם, הילדים הבריאנו מהר.

הקדשת את החיים שלך למשפחה ולגברת הראשונה לסבתא זרי.

אתמול 10 דקות אחרי הבשורה הנוראה, הטבע דיבר. השמיים בכו והרגשתי משהו עוצמתי קורה.

אני מתקשה להאמין. כל מה שקרה בחודש האחרון, הוא חלום בלהות שסופו מר.

שתדעי שלרגע, לא איבדתי תקווה. הייתי בטוחה ב- 100% שאת חוזרת אלינו. בכל יום שמעתי שהמצב קשה אבל עדיין האמנתי שאת חוזרת. כי לא יכול להיות אחרת, לא יכול להיות שאישה חזקה כמוך נעלמת ככה.

לא הספקנו לדבר, לא הספקנו לחבק, לא הספקנו להגיד לך תודה!, לא הספקנו להיפרד.

המילים האחרונות שכתבת לי בווטס אפ: "לידי אני במיון, לוקחים אותי לצילום ראות- נקווה לטוב". ככה עשיתי כל הזמן, קיוויתי לטוב.

כתבתי לך "מגי יהיה טוב. את אישה חזקה, את תעברי את זה!"

נאחזתי בכל מה שיכולתי, תפילות, נרות, קמעה, הפרשת חלה.

מאות אנשים שאוהבים אותך כל כך התפללו שתחזרי אלינו בריאה. אך הפעם לא הצלחנו. המחשבה היחידה שיכולה לנחם אותי, זה שאלוהים לוקח את האנשים הטובים, הצדיקים כמוך והופך אותם למלאכים.

את תמיד היית מלאך ועכשיו תוכלי מלמעלה לשמור על כולם, מכל קצוות העולם.

מגי שלנו, את אדם מלא באופטימיות, עם המון שמחת חיים, יש לך נתינה ללא גבולות וללא תנאים.

מגי וראובן האה

תודה לכל מי שהתעניין, דאג ושאל, בתוך כל הכאוס הזה, חימתם לנו את הלב.

תודה למוניקה, נופר, לנעמה יוגב ויגאל ולכל האנשים היקרים שדואגים להכל.

אני רוצה להודות אישית לאסף שהחזיק את כולנו. דאג לעדכן אותנו בצורה הכי אופטימית שיש, בתקופה הקשה הזאת.

ועוד דבר אחרון, בבוקר דיברתי עם קטלין גיטתה של מגי, שגרה בארה"ב וביקשה ממני משהו אחד: להרים את הראש, לחייך חיוך גדול כמו החיוך של מגי, כמו שמגי אהבה לחייך ולצחוק-להגיד לך תודה אישה יקרה- מגי האחת ויחידה, אין עוד אישה כמוך!.

תודה על כל רגעי אושר שפיזרת מסביבך. על כל מה שלימדת אותי, אני אשמור על אמא שלך, שהיתה כל כך חשובה לך ואני אשתדל להמשיך את דרכך ולאסוף את המשפחה. כמעט כמו שעשית.

ראובן, אי אפשר לתאר את האבידה הגדולה אסון הגדול, אנחנו נהיה מסביבך, נחבק אותך ולא נעזוב אותך לרגע, בדיוק כמו שאתה לא עזבת אותנו ועזרת ודאגת בכל מה שיכולת.

מגי, תנוחי על משכבך בשלום ותשמרי על כולנו מלמעלה. להגיד שתהיי חסרה לנו, זה מאוד קטן לעומת הבור הגדול והריקנות בלעדיך.

אני מעריצה אותך על המסירות, האהבה והדאגה שהענקת לסבתא. סבתא חלתה בקורונה בגיל 94 ועברה את זה בקלות, בזכותך! בזכות האהבה והטיפול המסור.

מגי קשה להיפרד מבן אדם כמוך. את היית עמוד התווך של המשפחה שלנו והמשפחה המורחבת שלך ושל ראובן. בזכותך אנחנו משפחה מלוכדת. אצלך תמיד מתאספים, אצלך תמיד כייף, טעים, נעים, צחוקים. תמיד יש הכל ובשפע.

החגים, ימי ששי, שבת צהריים, ארוחות ערב, והמימונה המסורתית.

הבית שלך תמיד פתוח לכל מי שרוצה. את אישה מיוחדת עם לב ענק וכמובן הכל בזכות העוזר היקר שלך, ראובן שלנו.

מגי אנשים מלווים אותך בדרכך האחרונה. המון אנשים שאהבו אותך מאוד. דורות של ילדים הורים שקיבלו ממך יחס חם, אשת חינוך, אמא וסבתא לדוגמא.

אני רוצה במעמד זה לבקש ממך סליחה. אם אי פעם פגעתי בך או אמרתי משהו לא במקום, אני אוהבת אותך מאור, אמשיך לאהוב אותך!

אני מבקשת בשם כל המשפחה להגיד תודה לחברים היקרים שלנו, שהתגייסו בחודש האחרון לעזור ולהיות כל הזמן לצידנו.

לצוות המרפאה, רותי, אילנית, מירב היקרות שליוו ומלווים אותנו בכל רגע.

מגי ואמא זהרה

הנכדים עם סבתא מגי וסבא ראובן

מגי שלנו, כמה קשה לדבר עליך בעבר, לא נתפס.

האור של המשפחה, מלאה באהבה ונתינה אין סופית.

האמא הכי חמה.

הסבתא הכי מפנקת.

הבת הכי מסורה עד סוף חייה.

החמה הכי טובה, תמיד מוכנה לעזור, להקשיב, להכיל כל הזמן ולתת עצות. (תמיד אמרת לי, "קטי אם אספי עושה משהו, לא להעיר לו. תעודדי אותו").

הגננת של כולם. לימדת אותנו כל כך הרבה דברים: לאהוב, לתת, לקבל, לכבד, לשמח ולסלוח. רק דבר אחד שכחת... ללמד אותנו איך להמשיך להיות בלעדייך".

אישה כל כך מיוחדת במינה.

קיבלת אותי בידיים פתוחות וחמות, מלאות באהבה שנתנו לי להרגיש מיד כמשפחה, כאמא שניה.

כי לא משנה מה, את תמיד שם בשבילי כמו אמא אמיתית.

לימדת אותי ואת כולם לראות את הטוב בנו ואצל אחרים.

לראות את הדברים היפים של החיים ולראות את הקושי, כהזדמנות למשהו טוב יותר. חזק יותר.

מגוש שלנו, את כל כך חסרה.

כל כך קשה לדבר עליך בעבר.

תמיד, תמיד נאהב אותך ונזכור אותך כמו שאת. עם חיוך גדול ורחב שמאיר את כולנו.

פרידה מסבתא מגי/ מאת מיקי רובינסקי

מגי ומיקי הנכדה הבכורה

סבתא שלי

סבתא יקרה שלי

החברה הכי טובה שלי

החייבוק הכי חם שקיבלתי

החיוך הכי יפה שראיתי

האוכל הכי טעים שטעמתי

והחוכמה הכי גדולה שפגשתי

אני מסרבת להאמין למה שקורה סביבי, אני מרגישה כאילו זה חלום רע שעוד מעט יגמר.

אבל לצערי, זה לא חלום זה סיוט אמיתי שנמשך כבר חודש שלם או במילים אחרות מציאות. פשוט זאת המציאות ואלה החיים. אין דבר כזה חיים קלים. אני מבינה את זה עכשיו יותר מכל שלב בחיים שלי. במשך שלושה וחצי שבועות נלחמת במחלה הארורה הזאת שתקפה את כל העולם. ואתמול פשוט נגמר לך הכוחות. אתמול הלב של כולנו, האור שהכנסת בנו כבה. אפילו השמיים בכו יחד איתנו, אבא סיפר לי שקצת אחרי שקיבל את הבשורה המרה, התחיל מבול ורוחות חזקות שנשארו לאורך כל היום. אני באמת מאמינה שזה קשור אלייך גם השמיים בוכים.

אני זכיתי להיות הנכדה הבכורה לך וסבא, הסבים הכי מדהימים שיקלתי לבקש.

לי ולסבתא היה קשר מדהים, כלכך קרוב וכלכך פתוח ואוהב. היא תמיד התעניינה, תמכה ורצתה לעזור בכל דרך אפשרית.

סבתא תמיד האמינה בי והתגאתה בכל דבר שעשיתי. בין אם זה לקבל ציון טוב במבחן ובין אם זה לסיים בית ספר, שנת שירות או טירונות

כל דבר שקרה לי היא הייתה גאה וישר הייתה מספרת לכל הקיבוץ שגם ידע כמו שהיא אומרת- "איזה נכדה יש לי"

סבתא שלי,

אולי זה נשמע קצת תמים, אבל תמיד חלמתי שתראי אותי בכל השלבים בחיי

חלמתי שתראי אותי מסיימת קורס, צבא חלמתי שתרקדי בחתונה שלי

וחלמתי שתגדלי את הילדים שלי כמו שגידלת אותנו הנכדים.

כלכך עצוב לי שבשלב האלה את כבר לא תהיי לידי לחזק אותי ולהגיד לי בדיוק את המילה הנכונה

אני יודעת שאמנם פיזית לא תהיי אבל תמיד תהיי איתי בראש ובלב.

למדתי ממך קודם כל שלהעלב זה בחירה, זה היה המשפט הקבוע שלך שתמיד מצד אחד עצבן אותי לשמוע אבל מצד שני ככל שהתברתי הבנתי כמה זה נכון. ואני לוקחת ממך עוד כל כך הרבה ואני מבטיחה שאשתדל מאוד להמשיך בדרך שלך, להיות בן אדם הכי טוב שאפשר, להסתכל תמיד על חצי הכוס המלאה, להיות אופטימית לעזור ותמיד ותמיד תמיד לחייך, גם בטוב וגם ברע.

סבתא את פשוט היית בן אדם שכולו טוב, כל מי שזכה להכיר אותך אהב אותך ולכל אלה תמיד הייתה פינה חמה בלב בשבילך.. גם אם זה שהם היו ממש קטנים בגן כולם זוכרים אותך וכולם מעריכים אותך על מי

שהיית,

סבתא

הנחלת בנו את הערך הכי חשוב, ערך המשפחתיות. תמיד דאגת שלכולם יהיה טוב ושנהיה מאוחדים את העמוד טווח שלנו את הלב שלנו. וכמה שעצוב לי אני מנסה לחשוב על הדברים הטובים, על המשפחה שיצרת עם סבא ועל השמחה שתמיד הבאת איתך לכל מקום.

סבתא

אני גאה להיות הנכדה שלך, להיות בשר מבשרך ואת תמיד תלכי איתי, השרשרת שלך תמיד עליי ואני לא אוריד אותה אף פעם. אני מבטיחה שתמיד אחשוב עלייך ואני יודעת שתשמרי עליי מרחוק.

אוהבת אותך לנצח

מקווה שעכשיו את נחה ואת במקום יותר טוב, הנכדה הבכורה, מיקי

נפרדים ממגי הגנת והחברה / מאת עידית להב

מגי בגן הצב

מגי- מגוצ'קי, כך קראתי לך יקירתי.

כמה קיוויתי לא לקבל את הבעורה הכל כך קשה הזו. אני בוכה. אני כל כך אהבתי אותך. הרבה שנים עבדנו יחד. היינו צוות מנצח- האמת, כל גנת שעבדה איתך, זו היתה תחושתה...

אבל אנחנו חשנו את עצמנו מעולות. חווינו המון חוויות יחד, בחינוך בכלל ובגן הצב בפרט. איזה רוגע ושקט השרייית בגן. נתת המון ביטחון לגנת לעבוד איתך, זו חוויה בפני עצמה.

מגוצ'- עברנו אירועים שמחים, ארועים עצובים. ואת תמיד, בכל בוקר, מגיעה לגן, מחייכת, צוחקת ומספרת סיפורים על ראובן שלך... (תמיד היית אומרת, "ראובן שלי קנה, אמר, עשה) ובכלל מספרת סיפורים על משפחתך כולה.

אני הרגשתי שכל יום את בוחרת בתפקיד הזה - בחינוך. ידענו כבר לקרוא אחת את השניה, כל דבר שרצינו לעשות בגן, יכולנו כי תמיד ישנה הרגשה איתך שהכל אפשרי, אם זה למען הילדים, למען הגן.

ידעת בקלות להיכנס לראש הגנני שלי ולעזור ולהרים ולפרגן עד בלי סוף.

לקחתי ממך המון טיפים לחי... לעבודה... ולבית. גם כשיצאת לפנסיה, המשכנו בקשר ובאהבה הדדית.

מגוצ', את מותג בנעש, את כל כך תחסרי .

כבר הלב מתגעגעת ובוכה.

ראובן, אביבי, אסף ואיתן, לידי, קמי ורוויה ולכל הנכדים, בוכה איתכם, עצובה ומתאבלת איתכם.

מגי מכינה גבינה בגן

עם קבלת ההודעה על לכתך, גדמיוני אני יושבת במטבח על סף חצב ומקבלת מנה על "תורת משי לחינוך ילדים". ואני נזכרת בשנה הנכבדה בה צעדתי במחיצתך בשן. תמיד הסתכלתי בסקרנות ובכבוד גדול לבל דבר שצטית או אמרת. אישה חכמה שידעה לשים גבולות הן לילדים והן להורים. סדר יום עם משי בשן זה קודם כל סדר. כולל מתושרים באהבה כי היך החזקה והבטחה שאחזת בהנה יודעת בדיוק לאן היא רוצה להשיג.

הפניות בחצר המרוטאות שהיית שוארת לתקופות ארוכות, יצירות הילדים היו חשובים לך מאוד. כבר אז צילמת אירועים ומצבים להורים (צוד אף אחד לא חשב אז על וואטסאפ).

אוי משי, משי, כמה צבוב לדעת שלא אכאוס אותך צוד פשילי או אירועים בקיבוץ. היית האחת והיחידה. משי על סלט וטחינה לארוחת הבוקר, על צהרים עם נקניקיות מה"קמייקה" שהיית מסדרת עם אבקת מרק צוף (כדי שיהיה לילדים טעים!!). משי על בטנטים לבל דבר וניצול שאריות (אצלב לא זרקו שום דבר). בחורף היינו אוספות חופזות ומכילות לביבות טצימות.

בארוחת הצהריים, השולחן הארוך בחדר האוכל המאולתר והצבוף היה תמיד מוקד. את היית עושה בדיקה שאכן כל הכלים מונחים ושהווילונות יהיו סגורים שלא יהיה לילדים חם בזמן הארוחה.

בזמן מנוחת הצהריים, כשמי הבית הילדים כולל ישיב וסקטים. ו"הקמה" רואים תוכנית טלוויזיה ואוכלים צוזיות עם דולסה.

ומה ללבי השולחן הצבול על משי???? המקום בו הילדים למדו להתמודד עם התסכולים והכצטים תחת הצין הקוחה שלך.

אוי משי, משי השארת איתי הרבה מאוד זיכרונות. לא הייתי מוכנה להיפרד ככה ממך. היית מטבלת עם על חלב מילדיי וסע עם היית תמיד ברורה ותומכת. למדתי הרבה מההתנהלות, מהאישיות וההצרכיות שלך.

אני בטוחה שצוד ניכאס בצוללם הזיכרונות ונשב על כוס סיבא, לימונית ונצנצ ליקקס. משחתך זכתה לבת, אמא וסבתא נהדרת. תמיד דואלת ומסורה.

אני בטוחה שסע בחייהם יותרו זיכרונות נבלאים שילוו אותם צוד שנים רבות.

למשחת רובינסקי היקרה, תנחומיי הכנים. ליבי איתכם ברע קשה זה. חיבוק גדול ואוהב.

בשם כל המשפחה, אנחנו רוצים להודות מכל הלב לצוות המרפאה על המסירות בכל שעה, על העזרה בטיפול של סבתא זרי היקרה שלנו (אמא של מגי). תודה למוסדות לבעלי תפקידים ולחברים היקרים, שתמכו ודאגו שלא יחסר לנו כלום הכינו ארוחות חמות יום יום. עזרו והיו לצידינו בכל רגע.

אנחנו מעריכים מאוד את כל מה שעשו בשבילנו ברגעים כל כך קשים. אנחנו עוברים תקופה לא פשוטה, שבה מתמודדים עם אובדן גדול למשפחתנו ולכל הקיבוץ. מגי היתה עמוד התווך של המשפחה ואמא של כולנו.

נקווה לימים יותר טובים ובשורות טובות. משפחת רובינסקי, עקיבא וקדוש

בתקווה שטעות בדעתי ושל רבים אחרים. בכל זאת נותר לנו, תמיד להיות מוכנים, ערים, ולהמשיך בדרך לשלום.

בני גנץ, ראש כחול לבן, שר הביטחון וראש ממשלה החלופית לפי הסכם חתום, שני אישים, וכמובן בין שתי המפלגות, אינם פועלים לפי התוכנית. ויכוחים בין שני הפועלים באותה זירה בחודשים האחרונים, יש ויכוח על תקציב או בחירות. לפי דרישת גנץ, שני סעיפים אלו חשובים לכל משפחה, ולכל המדינה אשר חייבת לנהל את דרכה לפי תקציב.

בחירות חייבים לנהל כל ארבע שנים, או במקרה של משבר פוליטי, כלכלי וכו על התקציב. נתניהו מתעלם מדרישת גנץ למרות הימים הקשים שעוברים על המדינה: קורונה, שבר כלכלי, בחירות בפתח, לפי איום גנץ. לדעתי זה יהיה הפסד לכחול לבן. נתניהו נאחז בציפורניו. משפט על שלושה תיקים רובץ עליו, אומנם היועץ המשפטי מר מנדלבליט, מפעם לפעם, מוריד, טרם משפט, נתח מאשמתו. המשימה היום היא להדיח את נתניהו, ועל כן מתחולל ברחובות המדינה ניתן לומר מרד לסיומו ולעמוד במשפט לפי חוקי הדמוקרטיה.

ניתן לומר שלמרות הכל אנו מרגישים הקלה. בבתי הספר ובכיתות הראשונות התחילו ללמוד כחצי מיליו ילדים, נוסף לגנים שכבר פועלים מספר שבועות. האמת זאת ברכה. עסקים נוספים נפתחו וזה נותן צעדים נוספים לכלכלת המשק. אנשים מתחילים לעמול והמצב רוח עולה לטובה, וכפי שמנחה פרופסור גמזו, שרוב דעת של הציבור עליו מוצלחת ביותר, רק עם שיתוף הפעולה של הציבור כולו ולפי הוראות משרד הבריאות נוכל להתגבר על הנגיף הקטלני.

טוב יעשו גם מדינות העולם, שעדיין לוחמות בקורונה שלא יוותרו כי רק עם שיתף פעולה מקומי ועולמי ניתן יהיה לגבור על הנגיף ולהדבירו. כשם שהעולם הצליח להתגבר על עוד כמה מגיפות עולמיות.

השבוע העם כולו או רק חלקו וגם מנהיגי עולם הרכינו ראשם לזכרו של ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל במלאת 25 שנה להרצחו על ידי בן בליעל, תוצאה של הסתה ארוכת ימים בראשות בנימין נתניהו ורבנים קיצוניים. בנאומו של ביבי בכנסת שהתכנסה לזכר יצחק רבין היתה לו הזדמנות לבקש סליחה. לפני 25 שנה היינו בין המון שמחים על הצלחת העצרת, ולא שמענו את יריות שפגעו וקטלו את ראש הממשלה.

ישראל שינתה את פניה, את הדמוקרטיה ולא מצאנו את הדרך עד היום לחזור אל ישראל שלנו, של חיפוש לשלום אמת. ברכותי לאלפים שמפגינים עם הדגל מורם להמשך המאבק, המו"מ שמתנהל היום זה לא בדיוק "שלום תמורת שלום" האמת, זה שלום תמורת מטוסים.

עמק יזרעאל

בעיתון "הארץ" יום שישי 30.10.20, מופיעה דרישה אל הרמטכ"ל כוכבי, מטעם, אם הבנתי נכון, נתב"ג 2 והנה הכותרת, "הרמטכ"ל כוכבי, במשמרת שלך העמק נפל...בסיכום, לבנות שדה תעופה בעמק יזרעאל, זה אומר חיסול מאות אלפי דונמים של שדות חקלאיים. פגיעה אנושה בביטחון תזונתי של תושבי ישראל.

בהזדמנות, דוד בן-גוריון, הכריז "הנגב עתידנו" היום אומרים "רק נבטים", והנגב יפרח.

מחר 3 נובמבר, תתקיימה רשמית הבחירות לנשיאות באמריקה הגדולה. כל העולם וישראל ידידה גדולה של אמריקה, מיליוני בעלי זכות בחירה עמדו בתור שעות להצביע בכל מדינה וגם באמצעות הדואר. עד עכשיו למעלה מ 80 מיליון אזרחים כבר הצביעו, נמתין מי יהיה המנצח.

גם אנו רוצים לנצח את הקורונה, ולצאת למרחבים להמשיך בחיינו, לבנות בתים ושכונות לצעירים ולדורות הבאים.

"נבטי חמלה" – ספר שירים מאת סיליה קסטין / מאת שושי הר נוי

כקוראת נאמנה כפי שסיליה מכנה אותי, קיבלתי את ספר השירים החדש שלה בהתרגשות ואכן המון רגשות הציפו אותי. במהלך הקריאה חשתי את סיליה חשופה ופגיעה מאוד אפילו עד כאב בניגוד מוחלט אולי למה שהיא משדרת בדרך כלל.

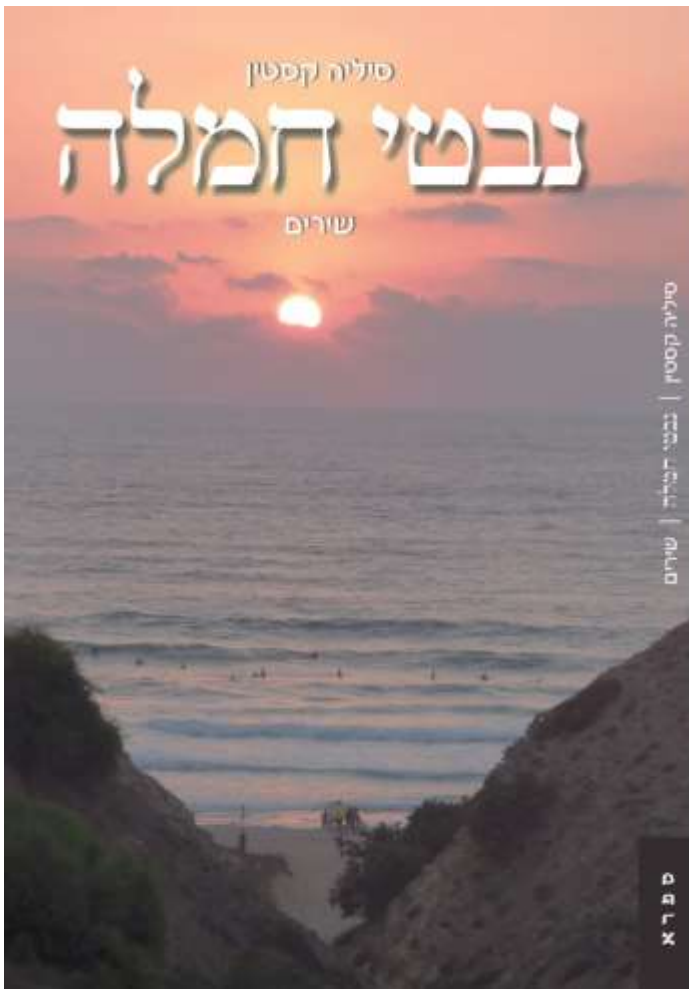
זרימת המילים והמשפטים בהם היא משתמשת מבטאים עולם שלם של גוף, נפש, עונות שנה, ילדות, נערות ובגרות, הורות וגם מקומות. המילים לעיתים חדות כסכינים, קשות, פוצעות כביטוי לתאור התמודדות לא קלה בילדותה אך בכנות נדירה, בחמלה ובאהבה אינסופית.

עברתי איתה את הלכי ומעברי הרוח והנפש שהיו לעיתים עצובים אבל גם משעשעים. שמחה על שסיליה יכולה להביא לידי ביטוי בכתיבתה את מלוא קשת רגשותיה במשפטים ישירים ולא מוותרת ולא חסה על עצמה.

אהבתי גם בכל קשת הרגשות שלי את הספר וממליצה עליו.

סיליה קסטין

נבטי חמלה הוא ספר השירים השלישי של סיליה קסטין. כותבת על הספר המשוררת ציפי שחרור, שירת הספר והסדרה "דלת": "נבטי חמלה מסרירה שירתה של סיליה קסטין אל פסגה חדשה, אלה שירים וקבים ומעוררי עיני והשתאות. השירים הם לכאורה סוריאליסטים כמעט, ונדמה כי הם עפים באויר, אך באמצעות המילים והשפות פיסות חיים מרתקות, גם בפשטותם וגם בסורכבותם. גם ככאב צובט וגם ביהבה סודרת, והם מקבלים את ביסוסם באדפסציה של שירה מקורית, דרבה וחשפים סודות וסתרים. אלה שירים העולם כן האשפל והם כאור שצבעו אחר; שירים שסיבם חודש ומפתיע - בקול, בצליל ובנוח הרוח שצף כמו "נודוד אהבה חוסק" (עמ' 7) או כמו "חלומות ששורים / לחבק את הילד שבי מחיפוז / עולל השך סרסא (עמ' 8) בקבוקי בירה ריקים / שלא יסורו את לתי" (עמ' 9) אך מתוך זרם התודעה הבלתי נשלט פורצים שירים שלמים ומהקצעים, כתובים בשורות ובכתיב שר קצרים וקצובים כמניאסמות היק, ועו המשוררת מנחה גם לכתיבה ארספואטית לביקו מתוכה השראיה ברכה המתבוננת על היצירה כמו מספיק הציפור: "במחשבותי החלחתי / משרכסת מלים / כמות אשמות אחרות..." (עמ' 12) אלה שירים שלעיתים מצליפים, ונקבים, סורידים ואיום מרפים, אך לעולם וגם מדמועים ומכמורים לב ומצפון; ואי מנחה יסורי בוקפת סצפון / על כתף סכסורת לכ" (עמ' 13). שכן, הם קורצו מחוסר נפש אמיתיים, סבעים, הם אינם מיפים איום מתייפיים. נסולי פיות הם, ועל כן הם וולעם אל דפי הספר ללא סמננות ומורא ומשעשתה זאת סיליה קסטין, ובר כן שבה ומיפחה אותם והעניקה להם באוסף דימויים מפתיעים ומספורות פראות. כי היא משוררת בכל רס"ח איכרה. ומפרה אכן סעיד על כך בשורות אלה, למשל: "אלוה את בוי לקרב / כי אין ביד לעצור בחרים... לחבק את כתפי הובסתי" (עמ' 17).

סיליה קסטין ילידה ביזל כן נולדה (1951), משוררת בקיבוץ גזר. שימלה ילדים אבנעו ובלים בנבר סורה נחמסוקיה אישקה ונבזיות. נהנו ושימלה ביקסות של הקיבוץ פתורכה במפתח "ישי למאשיאל" במשוחים יעץ חוריה בסמננות הסקסות. יורסמיו זיל ספרי וקורית. אהבה שוקאסה במונעו סבו לשוקר חללים שוחת בהנחות עלון.

מחיר מומלץ 45 ש"ח
יצא לאור בשנת 2020

החלום בנות המאיר והלך קסטין

דלת
הדירה בעריכת ציפי שחרור

שנתיים בלעדי נגה יצחק / מתוך פייסבוק של רון יצחק האבא

אחרייך בכל שניה שאני ער.
מחשבותי בך ועלייך בכל שניה.
דואג לך ילדתי מתוקונת שלי היכן
את איך את מה מחמם אותך
בלילות הקרים ? האם יש בפוך
אוכל ושתייה ? האם מישהו מחזיק
בך ?
לא אנום ולא אשקוט עד שאמצא
אותך מתוקה שלי.
ביום שני 23.11.20 יחול יום
הולדתך וכולי תקווה שנחוג יחדיו.
במילותייך:
נשיבוקים נשמותק = נשיקות
וחיבוקים עד אין סוף."

"מחר 21.11.20 יחלפו להם שנתיים
להעדרות נגה יצחק.
שנתיים של חוסר אונים חוסר
ודאות חוסר שקט צער כאב דאגה
אמונה תפילה תקווה ודמעות לרוב.
אף לא לרגע אחד אנו לא מאבדים
את התקווה ונעשה כל שביכולתנו
למצוא את נגי האהובה והחסרה
לי עד מאוד.
נגה ילדתי מלאת אהבה נתינה
אמיתית חיוך שלא מש משפתייה,
קורנת תמיד סוחפת אחריה ורצונה
לעשות אך טוב.
הדאגה אלייך נגי לא מרפים ולו
לרגע אחד. עייני תרות ומחפשות

למי קראתם פאשיסט / מאת נעם פלברג

לפני מספר חודשים הפגינו מול מעונו קבוצה קטנה של בני משפחות שכולות, הנשיא לא התפנה לצאת אליהם, הוא כן התפנה לקבל את תומך הטרור אחמד טיבי שכאשר עבר מול קבוצת המפגינים השקטה נופף לעברם בידו תוך שהוא מסמן באצבעותיו V. חרפה.

יש עוד דוגמאות לכך שמר ריבלין בחר להשתתף במשחק הפוליטי, לנקוט עמדה ברורה המזדהה בברור עם צד אחד, נשיא המדינה, כן.

וכעת נארח את הקבוצה הבוטה ביותר בחברה הישראלית, הלא היא חבורת 'קריים מיניסטר' על הסתעפויותיה השונות ומממניה המתחבאים.

אחד מראשיה- סעדיה בן שיטרית השווה בשבוע שעבר את בנימין נתניהו ללא אחר מאשר גדול הצוררים בהיסטוריה האנושית, היטלר ימשי"ו.

נתניהו=היטלר

היטלר=נתניהו

שני תחומים נותרו, במידה רבה, מעל הוויכוחים, המחאות וההפגנות:

משפחת השכול וזיכרון השואה.

כבר לא.

שני אלו, "כיכבו" השבוע ברשתות החברתיות וחלקם גם בערוצי הטלוויזיה, חבל אך אלו פני המחאה בארצנו, כזו המסוגלת לחרב גם את המקודש לכולנו עבור המטרה- סילוק רוח"מ מתפקידו כראש ממשלה.

נתחיל דווקא במה או מי שאמור לייצג את הקונצנזוס ואת הממלכתיות יותר מכל, נשיא המדינה מר ראובן ריבלין.

לפני מספר שנים אמר הנשיא בעקבות אירוע השריפה בדומא: "בני עמי בחרו בטרור".

האמת היא שבחלוף הזמן אמירה אומללה זו נשמעת יותר ויותר מזעזעת. נשיא מדינת היהודים אומר שבני עמו בחרו בטרור, לא ייאמן.

וזה לא הכל.

הימין בישראל, לפי דבריו ואלו התומכים בכך בשתיקתם, שווים למפלגה הנאצית, לא פחות.

והוא כמובן לא האחרון, בהפגנות הדגלים השחורים התנוסס למשל השלט הבא: "הצורר הנאצי ביביהו למעשיהו".

גם האלוף יאיר גולן לא טמן ידו בצלחת.

נזכיר- ערב יום השואה בטקס רשמי בו הוא השתתף, אמר כי הוא מזהה תהליכים הדומים לאלו שהתרחשו בגרמניה של שנות השלושים של המאה שעברה..

אלוף בצה"ל מזהה אצלנו תהליכים של גרמניה הנאצית? מה נאמר, אחלה השוואה.

כאמור, גם מקומה של משפחת השכול לא נעדר מהמחאה

למשל. יהונתן גפן על ביבי נתניהו: "האח הלא נכון נהרג",

אסף הראל שידר בטלוויזיה מערכון מזעזע תחת הכותרת "יוני מת".

והרשתות מוצפות בכגון אלו.

המחאה נגד רוח"מ כמו כל מחאה שהיא, מותרת, לגיטימית ואף רצויה, אך בזמן האחרון היא הופכת לבוטה וקיצונית יותר ויותר.

התהליך שאני הקטן מזהה הוא שככל שהמחאות מצטמצמות כך הן מקצינות.

לסיכום ובאווירה קלילה יותר

לך, לך, לך, לך, לך.. להביא עוד הסכם שלום.

בחירות בארה"ב / מאת דב נימן

יש לברך גם על סגירתו קמלה האריס, לוחמת בקונגרס למען המגזר האפרו-אמריקאים, שללא ספק נתנו את קולם לביידן-קמלה.

יחד עם נצחונם הגדול של ביידן-קמלה, עלינו, על ישראל כולה להודות לדונלד טרמפ על עזרתו הרבה למדינת ישראל עם העברת שגרירות אמריקה לירושלים, על השלום עם מדינות ערביות ללא מלחמה.

ג'ו ביידן, הנשיא הנבחר מטעם מפלגת הדמוקרטים, המתחרה שנים רבות עם מפלגת הרפובליקנים נחשב לציוני גדול, ביקר בישראל במספר הזדמנויות וכפי שאמר ליוסי ביילין ב-1992 באחת הפגישות, "אני ציוני בהתחלה בבטן, עובר ללב, ושלישי בראש" וביילין כותב, לא שמעתי אף פעם משפט כה עמוק בפגישות קודמות. ובהזדמנות אחרת, קראתי אותו משפט בריאיון אחר.

המלחמה היחידה שהעולם חש זה המרד שהיה עלול לקרות אם טרמפ היה זוכה בבחירות וממשיך. בינתיים לא מתרחש שום דבר, רק הפגנות, בדיוק מה שמתחש אצלנו נגד בי.י. תוצאות סופיות לדברי טראמפ עדיין אין, לכן הוא עדיין נאחז בשלטון.

לדעתי על מר טרמפ לברך על ניצחונו של מר ביידן וקמלה האריס ולהמשיך בחייו.

להפסיד זה עצוב אך זה המחיר של כל משטר דמוקרטי. ושוב אני אומר, תודה מר טרמפ על עזרתך למדינת ישראל.

כל הכבוד לרבקה גלפז על עבודת
ההתנדבות והתרומה לילדים בבית חולים
גהה.
הרבה בריאות. ישר כוח

לסבתא רבקה
המהממת, אני התחדשתי
כשקיבלתי כובע נורא יפה ומאד
שמחתי
וכל המחלקה שמחה לראות את
הכובעים היפים שלך.
תודה רבה

ילדי מחלקה ו'
בי"ח גהה

מזל טוב לילדי נובמבר

- 1.11 - מייק ניל פנצינר
2.11 - אשל אחרק, רוני טמים
3.11 - זיו חרוש
4.11 - רבקה רובינשטיין, הדר יוגב, הראל סופר
5.11 - יוסי שחר, ג'אירו פלר, שרון אבני, אילי מדי
6.11 - אסף רובינסקי, שלו לביא
8.11 - נעמי שחר, שושנה לוי, עינת קופרמן, מעין שרויט
9.11 - יוסי שורר
10.11 - נועה פנצינר, אריאל אמזלג
11.11 - בטי דרורי, רוזה אבני, סוניה ברדה, ליר דור
12.11 - שמואל צרפתי, דבורה קייט, משה משלנקה, עודד דרורי, שגיא רובין
13.11 - יפתח פרנס, איתי משה הדר,
14.11 - מתן מדי
15.11 - זוהרה קדוש
16.11 - אריק קורי
17.11 - ארז גולדשטיין, פארלי פילס, מיקה קסלסי, אשל נבו
18.11 - אירית ניימן, אפרת קסטין, גל שרוני
19.11 - אורית קלינה, עידית להב, גליה פנצינר, שיר קסטין בן אשר, אוהד שחר, גיא סקיבה
20.11 - גדי מעיין, רן גוגנהיים, תמר בן אריה, נבו דרורי
21.11 - רוברטו קופרמן, איתי מרדכי שרויט
22.11 - גלית דור, יואב ברק
24.11 - ברק שלומית, אלה דור, אמיר אחרק
25.11 - עמליה יערי, יהודית כנען, אורן מעיין, זהר חרוש, גלי ברק
26.11 - פנחס נגרי, שחר סלוצקי
27.11 - רוני ראול בוכמן, יוגב ויין
28.11 - אריאלה דרורי, מיקי רובינסקי
29.11 - רותי צרפתי נגרי, ערן שקד, עופרי שקד
30.11 - נעמי גוגנהיים

ברכות לבביות

- לערטל ועופר בשן גולדברג ולכל המשפחה, מזל טוב להולדת הבת אחות למעין, נכדה למירה וצביקה
- להדר נגרי ולכל המשפחה מזל טוב להולדת הבת, נכדה לפנחס
- לשני ונווה כהן ולכל המשפחה מזל טוב להולדת הבת ליבי, נכדה לסלין ומרדכי
- לנועה ונועם מולכו ניימן ולכל המשפחה, מזל טוב להולדת הבן, אח לרוני נכד לאירית ושלמה, נין לדב ניימן היקר.

